

**Ocena dorobku naukowego dr Mirosława Łapota
w związku z postępowaniem habilitacyjnym
w dziedzinie nauk społecznych w zakresie pedagogiki.**

I. Uwagi ogólne.

W dotychczasowym dorobku naukowym dr Mirosława Łapota, przedstawionym w dokumentacji habilitacyjnej wyszczególniono 2 monografie, wydane po uzyskaniu stopnia naukowego doktora, 46 rozpraw (w tym 29 po doktoracie) opublikowanych w czasopiśmie naukowych oraz 12 artykułów w pracach zbiorowych, będących m. in. pokłosiem konferencji naukowych. Biorąc pod uwagę źródło publikacji, to w zdecydowanej większości (ok. 30 publikacji) ukazały się one w wydawnictwach – Gliwickiej Wyższej Szkoły Przedsiębiorczości, WSP w Częstochowie oraz częstochowskiej Akademii Jana Długosza, redagowanych głównie przez Kazimierza Rędzińskiego, promotora doktoratu Mirosława Łapota, do którego od 2009 roku - jako współredaktor – dołączył habilitant. Podkreślić należy, że ich przedmiotem zainteresowań naukowych jest historia wychowania, skupiona wokół problematyki oświaty żydowskiej w Galicji oraz w okresie międzywojennym. Kazimierz Rędziński w 2004 roku uzyskał habilitację w Uniwersytecie Gdańskim m. in. na podstawie rozprawy pt. „Żydowskie szkolnictwo świeckie w Galicji 1813-1918” (WSP Częstochowa 2000). Wcześniej wydał książkę pt. „Fundacyjne szkolnictwo żydowskie w Galicji w latach 1881-1918” (WSP Częstochowa 1997). Był też m.in. autorem artykułu pt. „Szkolnictwo żydowskie we Lwowie w latach 1918-1939” (1999). Jeżeli Kazimierz Rędziński w dalszych swoich badaniach naukowych wykroczył poza sferę problematyki oświaty żydowskiej, to dla Mirosława Łapota oświata żydowska oraz opieka nad dzieckiem żydowskim w Galicji i w dobie 20-lecia międzywojennego stanowi niemal wyłączny przedmiot badań. Doktorat uzyskał w 2008 roku w Uniwersytecie Gdańskim na podstawie rozprawy pt. „Opieka i wychowanie żydowskiego dziecka sierociego w Małopolsce w Drugiej Rzeczypospolitej”. Jakkolwiek nie został on opublikowany w formie zwartej, to jednak na kanwie tych badań - przed i po doktoracie - powstało kilka artykułów, m. in: „Opieka nad żydowskim dzieckiem sierocym w Małopolsce Zachodniej w okresie międzywojennym” [2005], „Żydowskie dziecko sieroce w systemie opieki społecznej w Drugiej Rzeczypospolitej na przykładzie miasta Lwowa” [2007], „Kształcenie wychowawców żydowskich domów sierot w Małopolsce w okresie międzywojennym” [2007], „Opieka nad żydowskim dzieckiem sierocym w województwie stanisławowskim w Drugiej Rzeczypospolitej” [2009], „Opieka otwarta (domowa) nad sierotą żydowską we Lwowie po I wojnie światowej [2008] czy „Kształcenie zawodowe

sierot żydowskich we Lwowie w okresie międzywojennym [2010]. Podkreślić należy, że autor poszerzając ramy czasowe owej problematyki żydowskiego dziecka sierotego o okres zaboru austriackiego powiększył swój dorobek naukowy. Zaświadczają o tym m. in. rozprawy: „Powstanie pierwszych sierocińców żydowskich w Galicji [2003], „Opieka nad dzieckiem żydowskim w Galicji na przełomie XIX i XX wieku (do 1914 roku) [2004], Opieka nad dzieckiem żydowskim w czasie I wojny światowej (2005), „Powstanie pierwszych żydowskich zakładów dla sierot w Galicji” (2007), „Dzieje żydowskiego domu sierot we Lwowie (1842-1939) [2008], „Dzieje Domu Sierot Żydowskich w Krakowie (1846-1939)” [2011]. Oprócz tych rozpraw odnoszących się do opieki nad żydowskim dzieckiem sierotym, Mirosław Łopot opublikował książkę pt. „Z dziejów opieki nad żydowskim dzieckiem sierotym we Lwowie (1772-1939) [2011]. Pozycja ta, jakkolwiek stanowi dość ciekawe studium z zakresu pedagogiki opiekuńczej, to jednak nie sposób nie zauważyć, że autor skonsumował w niej swój uprzednio wyszczególniony dorobek, w wielu momentach dopełnił nową treścią, a niektóre części swego dorobku skopiował, o czym świadczy spory fragment pkt. 10 rozdziału IV zatytułowany „Recepcja idei i systemu wychowania Janusz Korczaka we lwowskich placówkach opieki nad sierotą żydowską”, powzięty z artykułu: „Recepcja idei i systemu wychowania Janusza Korczaka w małopolskich placówkach opieki nad sierotą żydowską (1918-1939)” [2009]). Uwagę zwraca także tytuł opracowania: „Z dziejów...”, sugerujący bądź niedostatek czy też nie pełne ujęcie problemu opieki nad dzieckiem żydowskim. W przeciwnym wypadku tytuł otrzymałby brzmienie: „Opieka nad żydowskim dzieckiem sierotym we Lwowie (1772-1939)”. Sądząc po tytule książki, już jej autor poddał w wątpliwość czy pozycja ta stanowi opracowanie monograficzne. Niemniej, pomimo ułomności merytorycznej (czyżby rozdziały o żydowskim szkolnictwie zawodowym żeńskim i męskim¹ wchodziły w zakres opieki nad dzieckiem?) - pozycja ta - częściowo rekompensuje brak wydania dysertacji doktorskiej. Dobrym akademickim zwyczajem jest, aby osoba o ambicjach naukowych, przystępująca do habilitacji legitymowała się książką doktorską.

II. Szkolnictwo żydowskie we Lwowie (1772-1939) na tle dorobku naukowego autora.

Mirosław Łopot, otwierając przewód habilitacyjny, jako podstawowe osiągnięcie naukowe, po uzyskaniu doktoratu wyszczególnił książkę pt. „Szkolnictwo żydowskie we Lwowie (1772-1939), wydaną w 2016 roku przez Akademię im. Jana Długosza w Częstochowie. Ta obszerna, licząca prawie 600 stron pozycja, niewątpliwie jest opracowaniem monograficznym, uwzględniającym nie tylko całość problematyki struktur szkolnictwa żydowskiego, ale także kwestii odnoszących się do kadry dydaktyczno-

1 O żydowskim szkolnictwie zawodowym w wersji znacznie poszerzonej i rozbudowanej traktuje rozdział IV książki M. Łopota pt. „Szkolnictwo żydowskie we Lwowie (1772-1939).

wychowawczej, pracy dydaktycznej oraz sfery wychowawczej. W rozdziale I zatytułowanym „Uwarunkowania rozwoju oświaty wśród ludności żydowskiej we Lwowie w latach 1772-1939” przedstawiono 4 zagadnienia w formie podrozdziałów: strukturę demograficzną i położenie prawne, źródła utrzymania i położenie gospodarcze, aktywność religijną, polityczną i kulturalną oraz ewolucję galicyjskiego systemu szkolnego z podziałem na okres przedautonomiczny i autonomiczny, z dodaniem osobnego podpunktu odnoszącego się do czasów II Rzeczypospolitej. Narracja tego rozdziału – siłą rzeczy syntetyczna - pod względem faktograficznym jest poprawna i dobrze wprowadza czytelnika w merytoryczną problematykę tezy. Nie oznacza to, że niektóre sformułowania autora nie skłaniają do polemiki. Dotyczy to m. in. stwierdzenia dotyczącego wychowania państwowego, wyrażonego w zdaniu: „Zaowocowały one opracowaniem koncepcji wychowania państwowego stawiającego pojęcie państwa ponad narodem” (s. 72). Dla lepszego zrozumienia istoty wychowania państwowego polecam autorowi sięgnięcie do literatury przedmiotu (nie tylko z historii wychowania), wydanej po zniesieniu cenzury w Polsce. Ale problem z treścią tego rozdziału polega na tym, że w odniesieniu do 3 pierwszych podrozdziałów (struktura demograficzna i położenie prawne, źródła utrzymania i położenie gospodarcze, aktywność religijna, polityczna i kulturalna) narracja stanowi rozszerzoną wersję, a w znacznej części tożsamą, rozdziału pierwszego wcześniejszej książki autora pt. „Z dziejów opieki nad żydowskim dzieckiem sierocym we Lwowie (1772-1939). Dotyczy to w szczególności 2 i 3 podrozdziału. Kolejna uwaga dotyczy podrozdziału 4 („Ewolucja galicyjskiego systemu szkolnego”) do którego jako pkt. 4.3 niezbyt szczęśliwie włączono okres II Rzeczypospolitej, zamiast wyodrębnić go w postaci pkt. 5.

W rozdziale II „Szkolnictwo i oświata elementarna” autor w 3 podrozdziałach (okres przedautonomiczny, autonomiczny, okres międzywojenny) przedstawił stan i rozwój elementarnego szkolnictwa żydowskiego w poszczególnych okresach z uwzględnieniem edukacji przedszkolnej, szkół specjalnych oraz edukacji młodzieży żydowskiej w szkołach publicznych. Klarowna periodyzacja i rzeczowo-chronologiczne ujęcie poszczególnych szkół i problematyki oświatowej (choć czasami nie konsekwentnie stosowane), o czym zaświadcza struktura każdego z podrozdziałów, przyczyniła się do przejrzystości narracji, uzewnętrznienia specyfiki żydowskiej edukacji oraz zachodzących w tej sferze procesów. Podobne strukturalne rozwiązanie zastosował autor w dwóch kolejnych rozdziałach a więc w odniesieniu do szkolnictwa średniego ogólnokształcącego (rozdział III) i szkolnictwa zawodowego (rozdział IV). Taki schemat prezentacji umożliwił nie tylko prześledzenie procesów ewolucji szkolnictwa żydowskiego czy stopnia asymilacji Żydów, widocznego na przykładzie coraz większej popularności w wyborze publicznego szkolnictwa średniego ogólnokształcącego, ale zarazem sukcesywnego rozwoju żydowskiego szkolnictwa zawodowego. Niewątpliwym walorem jest oddzielna prezentacja w poszczególnych podrozdziałach każdej żydowskiej inicjatywy oświatowej, niekiedy prowadzonej od okresu przedautonomicznego po II Rzeczpospolitą, czego przykładem jest Szkoła im. Abrahama Kohna (męska), w odniesieniu do szkolnictwa elementarnego. W miarę możliwości

zobrazowano życie szkolne, podano statystyki uczniów (także tych którzy uczęszczali do szkół publicznych), nazwiska nauczycieli, stowarzyszenia i organizacje prowadzące daną placówkę oświatową. Niepotrzebnie autor użył w tytułach podrozdziałów: „okres austriacki”. Jakkolwiek termin ten pojawia się czasem w literaturze pamiętnikarskiej, to jednak w pracach naukowych nie powinien być przywoływany. Ponadto nie sposób pogodzić się z faktem zaliczenia placówek wychowania przedszkolnego do kategorii szkolnictwa. Uzasadnienie autora, wyrażone we wstępie książki, nie przekonało recenzenta.

Konfrontując treść rozdziałów II-IV z licznymi wcześniej opublikowanymi artykułami autora, nie sposób nie dostrzec, że owe rozdziały książki w znacznej mierze stanowią kompilację zawartości owych rozpraw. W szczególności dotyczy to m. in. następujących publikacji: „Chedery lwowskie w okresie autonomii galicyjskiej (1867-1914)” [2014], „Rozwój żydowskiego szkolnictwa świeckiego we Lwowie w latach 1772-1879” (2013), „Szkoła Ludowa im. Tadeusza Czackiego we Lwowie (1879-1914) – nowy rozdział w dziejach edukacji Żydów lwowskich” [2014], „Edukacja dziewcząt żydowskich w Szkole Ludowej im. Abrahama Kohna we Lwowie (1844-1914)” [2015], „Problemy świeckiej szkoły żydowskiej w Galicji doby autonomicznej w świetle opracowań Artura Załęckiego” [2015], „Incydenty antysemickie w szkołach lwowskich (1867-1939)” [2015], „Żydowskie szkolnictwo handlowe we Lwowie w okresie międzywojennym” [2014], „Żydowska Szkoła Zawodowa im. dra Abrahama Korkisa we Lwowie (1926-1939)” [2015], „Kształcenie zawodowe dziewcząt żydowskich we Lwowie w okresie międzywojennym” [2015], „Kształcenie zawodowe sierot żydowskich we Lwowie w okresie międzywojennym” [2010], „Placówki wychowania przedszkolnego we Lwowie do roku 1939” [2016].

W rozdziale V pracy habilitacyjnej Mirosława Łapota pt. „Kadra dydaktyczno-wychowawcza” wyszczególniono następujące podrozdziały: szkoły elementarne (z podziałem na okres przedautonomiczny, autonomiczny i międzywojenny z dodaniem podpunktu traktującego o statusie materialnym nauczycieli szkół elementarnych), szkoły średnie ogólnokształcące, szkoły zawodowe, nauczyciele religii mojżeszowej i przedmiotów judaistycznych. W odniesieniu do szkół elementarnych większość treści poświęcono kwestiom ogólnym (znanym z literatury przedmiotu), wynikającym z uwarunkowań prawnych nauczyciela, niż charakterystyce stanu nauczycielskiego w placówkach żydowskich. Jedynymi konkretnymi dotyczącymi nauczycieli stanowiło grono pedagogiczne Szkoły im. Czackiego oraz Szkoły im. A. Kohna. Skupił się zatem autor na przekazaniu kilku not biograficznych nauczycieli (raczej szczytkowych) oraz zrelacjonował - na przykładzie tych dwóch szkół - formy doskonalenia zawodowego nauczycieli (konferencje, kursy, wykłady, odczyty, biblioteki). Trochę więcej szczegółów podał autor w prezentacji uposażenia nauczycieli z okresu autonomicznego oraz z końcowych lat II Rzeczypospolitej (tabele). W odniesieniu do szkół średnich ogólnokształcących i zawodowych ograniczono się do kilku not biograficznych nauczycieli. Czy nie sensowniej byłoby te wszystkie szczytkowe informacje – wynikające zapewne z braku materiału źródłowego – umieścić w

rozdziałach dotyczących szkolnictwa, podporządkowując je odpowiednim szkołom? Rozdziałem tym autor przekazał recenzentowi informację, o braku znajomości dość licznej literatury przedmiotu odnoszącej się do charakterystyk środowiska nauczycielskiego. Gdyby ją znał, inaczej by zaprojektował ów rozdział, bądź posiadany materiał umiejętnie wkomponował w strukturę książki. Ostatni podrozdział zatytułowany „Nauczyciele religii mojżeszowej i przedmiotów judaistycznych”, to jeden z ciekawszych fragmentów książki. Skupia on uwagę na długoletnich staraniach (od lat 20-tych XIX wieku) powołania seminarium rabinackiego, mającego kształcić nauczycieli religii mojżeszowej, po utworzeniu w 1902 roku Zakładu dla Kształcenia Nauczycieli Religii Mojżeszowej we Lwowie, który funkcjonował do wybuchu I wojny światowej. Natomiast w sekwencji dotyczącej niepodległej Polski opisano historię Seminarium Hebrajskiego we Lwowie, powołanego w 1920 roku i przekształconego w 1928 roku na Prywatne Kursy Seminaryjne Żydowskiego Towarzystwa Szkoły Ludowej i Średniej we Lwowie. Problem w tym, że tytuł tego podrozdziału nie odpowiada jego treści. Treść bowiem dotyczy historii instytucji i powinien odnaleźć swoje miejsce w rozdziałach odnoszących się do szkolnictwa. Na dodatek narracja tego podrozdziału z modyfikacjami, przypomina opublikowaną rozprawę autora pod bardziej trafnym tytułem: „Od szkoły rabinów do kursów hebrajskich we Lwowie” [2016].

W obszernym rozdziale VI pt. „Praca dydaktyczna” z licznymi podrozdziałami („Dydaktyka szkolnictwa żydowskiego na tle prądów pedagogicznych”, „Język polski”, „Religia mojżeszowa”, „Język hebrajski”, „Metodyki innych przedmiotów”) zdecydowanie przeważa narracja ogólna, powszechnie znana z literatury przedmiotu nad treścią dydaktyczną i metodyczną wyszczególnionych przedmiotów nauczania w szkołach żydowskich. Zapewne zamiarem autora było przedstawienie procesu dydaktycznego i metodyki nauczania poszczególnych przedmiotów w szkołach żydowskich na tle obowiązującego ustroju wewnątrz szkolnego i prądów pedagogicznych, zarówno pod zaborem austriackim jak i w odrodzonej Rzeczypospolitej. Ale niedostatek materiału źródłowego spowodował, że nie w pełni ten zamiar autora mógł zostać zrealizowany. Toteż odwrócone zostały role. Czytelnik zaznajomiony został przede wszystkim z meandrami procesu dydaktycznego obowiązującego w szkołach w danej epoce historycznej z plecionymi w narrację szczątkowymi informacjami odnoszącymi się owej problematyki w szkołach żydowskich (pomijam błędy w terminologii pedagogicznej). Stąd rozwlekłość tego rozdziału. Ale dwa podrozdziały w tymże rozdziale zasługują na pozytywne wyróżnienie: sprawa nauczania religii mojżeszowej i nauczanie języka hebrajskiego. Tym zagadnieniom poświęcił autor kilka swoich rozpraw, uprzednio opublikowanych: „Edukacja religijna dzieci żydowskich we Lwowie w latach 1772-1918” [2010], „Nauczanie religii mojżeszowej we lwowskich szkołach publicznych w dobie autonomii galicyjskiej – zarys problematyki” [2012], „O nauczaniu religii mojżeszowej w szkołach publicznych we Lwowie w okresie autonomii galicyjskiej – casus Izaaka Izidora Planera (1854-1925)” [2011], „Egzorta jako forma edukacji religijnej uczniów żydowskich w szkołach publicznych we Lwowie (1867-1939)” [2012], „Nauczycielki religii mojżeszowej w szkołach publicznych w Galicji w latach 1867-1939” [2011], „O roli języka hebrajskiego w

nauczaniu religii mojżeszowej na przykładzie szkolnictwa galicyjskiego doby autonomicznej” [2013]. Ponadto w nawiązaniu do tego rozdziału opublikował: „Język polski jako wykładowy a nauczanie religii mojżeszowej w szkołach wyznaniowych żydowskich we Lwowie w dobie autonomii galicyjskiej” [2011], „Innowacje dydaktyczne w szkolnictwie żydowskim we Lwowie w dobie autonomii galicyjskiej” [2016], „Innowacje pedagogiczne w Gimnazjum Męskim Żydowskiego Towarzystwa Szkół Ludowych i Średnich we Lwowie (1930-1939)” [2014], „Żydzi lwowscy wobec światowych prądów pedagogicznych (1918-1939)” [2013].

W ostatnim rozdziale swojej książki pt. „Oddziaływanie wychowawczo-opiekuńcze szkoły na dziecko żydowskie” autor skupił uwagę na następujących problemach: „Środowisko rodzinne – współpraca szkoły z rodziną”, „Wychowanie społeczne”, „Wychowanie patriotyczno - obywatelskie”, „Wychowanie żydowskie”, „Wychowanie estetyczne i rozwijanie zainteresowań” „Opieka szkolna”. W przeciwieństwie do poprzedniego rozdziału narracja utrzymana jest w konwencji problematyki żydowskiej. Poszczególne wątki tematyczne poparte zostały konkretnymi faktami. Do refleksji skłania tytuł podrozdziału: „Opieka szkolna”, kiedy zasadniczo treść dotyczy opieki zdrowotnej z elementami samopomocy koleżeńskiej, inicjatywy charytatywnej, internatu, świetlicy i wsparcia biednych uczniów przez niektóre fundacje żydowskie. Dodać należy, że na temat wychowania patriotyczno-obywatelskiego autor opublikował rozprawę pt. „Wychowanie patriotyczno-obywatelskie w szkole żydowskiej w okresie międzywojennym (na przykładzie Lwowa)” [2016].

Monografia opatrzona została obszernym wstępem, zakończeniem, wykazem skrótów, bibliografią w której wykazano źródła archiwalne (w szczególności lwowskie), wydawnictwa urzędowe i liczne sprawozdania, literaturę pamiątkarską, czasopisma, pokaźną liczbę opracowań. Wśród opracowań wymieniono 15 pozycji autora, które znalazły odzwierciedlenie w przypisach książki (16 powołań) Warto je wyszczególnić, bowiem większość z nich w niniejszej recenzji nie zostało uzewnętrznionych przy omawianiu poszczególnych rozdziałów. Oto artykuły autora uwzględnione w przypisach oraz we wstępie książki podczas omawiania stanu badań: „Cecylia Klaften (1881-194?) - pionierka żydowskiego szkolnictwa zawodowego we Lwowie i w Małopolsce w okresie międzywojennym” [2010], „Henryk Biegeleisen jako dyrektor Żydowskiej Szkoły Żeńskiej im. Abrahama Kohna we Lwowie (1887-1903)” [2010], „Nauczanie religii mojżeszowej w szkołach publicznych we Lwowie w okresie autonomii galicyjskiej – casus Izaaka Izydora Planera (1854-1925)” [2011], „Egzorta jako forma edukacji religijnej dzieci żydowskich w szkołach publicznych we Lwowie (1867-1939)” [2012], „Problemy świeckiej szkoły żydowskiej w Galicji doby autonomicznej w świetle opracowań Artura Załęckiego” [2015], „Chedery lwowskie w okresie autonomii galicyjskiej (1867-1914)” [2014], „Działalność Zakładu dla Żydowskich Dzieci Czterozmysłowych w Bojanowie Wielkopolskim (1926-1939)” [2010], „Nowe wychowanie” na łamach lwowskiego „Przeglądu Społecznego” (1927-1939) [2003], „Lwowski „Przegląd Społeczny” jako trybuna walki o prawa dziecka żydowskiego w

okresie międzywojennym” [2005], „Nauczycielki religii mojżeszowej w szkołach publicznych w Galicji w latach 1867-1939” [2011], „Innowacje pedagogiczne w Gimnazjum Męskim Żydowskiego Towarzystwa Szkół Ludowych i Średnich we Lwowie (1930-1939) [2014], „Ławka szkolna w szkole galicyjskiej na przełomie XIX i XX w. (przyczynek do dziejów wyposażenia szkół w Polsce) [2013], „Wkład środowiska w rozwój oświaty pozaszkolnej w okresie międzywojennym na przykładzie Uniwersytetu Ludowego im. Alberta Einsteina we Lwowie” [2012], „Opieka nad żydowskim dzieckiem sierocym w Małopolsce Zachodniej w okresie międzywojennym” [2005], „Z dziejów opieki nad żydowskim dzieckiem sierocym we Lwowie (1772-1939)” [Gliwice 2011]. Po zapoznaniu się z treścią tych rozpraw stwierdzić należy, że poza 5 pozycjami (uwzględniono je przy omawianiu rozdziałów), miały one poboczny wpływ na treść książki. Pozostały dorobek autora, posiadający bezpośredni bądź pośredni wpływ na merytoryczną stronę książki został pominięty, chociaż w świetle dat wydania powinien być uwzględniony.

Słów parę należy się także kwestiom metodologicznym. Zapewne autor nie odbył podstawowych studiów historycznych ani pedagogicznych. Konstrukcja pracy nie do końca została przemyślana a rzeczowo-chronologiczny układ narracji, który uważam za zasadny, poprzez nadmierne rozbudowanie w postaci licznych podrozdziałów, nie w pełni został konsekwentnie zrealizowany. Zdarzały się także powtórzenia faktów i myśli, bądź do nich nawiązywania w kolejnych partiach książki. Logika narracji sprawia wrażenie, że dziełu brakuje spójności.

III. Dorobek dydaktyczny, popularyzatorski i współpraca międzynarodowa.

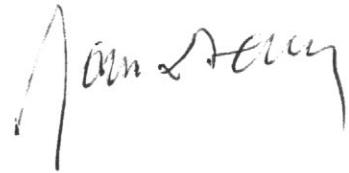
Niemożliwe jest przedsięwzięcie oceny dorobku dydaktycznego, wyłącznie na podstawie wykazów i statystyk, które zaświadczać wyłącznie o pracowitości. Założyć należy, że dr Mirosław Łopot, jako adiunkt w Zakładzie Podstaw Pedagogiki Akademii im. Jana Długosza swoje obowiązki wypełnia należycie. Natomiast na podstawie autoreferatu, wykazu prac naukowych i innych informacji podanych przez dr Łopota, stwierdzić można, że po uzyskaniu doktoratu, uczestniczył w 17 konferencjach naukowych, w tym 4 we Lwowie, gdzie odbył także parodniowy staż naukowy. Jest również członkiem komitetów redakcyjnych dwóch pism naukowych, wydawanych przez jego pracodawcę. Realizował projekty badawcze finansowane przez uczelnię oraz posiadał grant Narodowego Centrum Nauki, poprzez który realizował swoje zamierzenia badawcze. Dr Łopot w latach 2010-2017 przynależał do Towarzystwa Historii Edukacji (piszę w czasie przeszłym, gdyż podano datę końcową).

IV. Wnioski.

1. Autor składając wniosek o wszczęcie przewodu habilitacyjnego wskazał książkę pt. „Szkolnictwo żydowskie we Lwowie (1772-1939), jako główne osiągnięcie naukowe, po uzyskaniu stopnia naukowego doktora. Zgodnie z wymogami akademickimi dzieło takie powinno wypełniać kryteria oryginalności i rzetelności naukowej. W

przypadku tego dzieła, poważna część jego zawartości zaczerpnięta została lub przetworzona z uprzednio opublikowanego przez autora dorobku piśmienniczego, nie wykazanego ani w przypisach, ani w bibliografii. Ten fakt poważnie osłabił kryterium oryginalności i rzetelności naukowej.

2. Wiele rozpraw dr Łapota, chociaż pod różnymi tytułami, powiela tożsame lub podobne treści, sprawiając wrażenie, jakoby liczba publikacji a nie ich wartość decydowały o formacie naukowym.
3. Dorobek naukowy autora – nie licząc prac polonistycznych – nie wykracza poza problematykę żydowską związaną głównie ze szkolnictwem żydowskim i opieką nad dzieckiem żydowskim. Nosi więc znamiona monotematyzmu. W praktyce akademickiej, od osoby ubiegającej się o habilitację, monotematyczność nie jest zaletą w awansie naukowym.
4. Wobec powyższego uważam za przedwczesne starania Pana dr Mirosława Łapota o uzyskanie stopnia naukowego doktora habilitowanego. Toteż niniejszym negatywnie opiniuję wniosek habilitanta o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego.

7 stycznia 2018